

wel, dat ze onder dezelfde omstandigheden dezelfde klankcombinaties gebruikten. Nu, zoo'n wonderkind is mijn dochter niet. Ten eerste gebruikt ze haar eigen veelklankig taaltje niet tegen andere kinderen, en ten tweede merk ik niet, dat ze onder dezelfde omstandigheden dezelfde klankcombinaties zegt. Wel is ze verbazend knap in 't zuiver en precies zeggen van een heele rij klanken, zonder woordbetekenis.

Zoo vanmiddag. Toen vond ze het buffet open en die heerlijke, dolbegeerde kaas zoo maar voor 't grijpen. En zij in haar verrukking:

„Nootpeesiema —.

Sami, sami —.”

Dat sami komt heel vaak voor in haar gesprekken, maar ik kon er toch niet achter, of het wat beteekent, en wat dan wel.

Al gooit ze overvloedig met altijd afwisselende klankcombinaties als hierboven, ze heeft ook eigen woorden. En daar zweert ze zóó bij, dat, als ik haar allerlei woorden laat nazeggen, zoo in ons conversatie-uurtje, ze er precies die uitpikt, waar ze een eigen term voor heeft, en die eventjes gauw in haar twintigmaandsche taal vertaalt.

Aldus:

Zeg eens Vader.	Va.
„ „ Broer.	Boer.
„ „ Kaas	Taas.
„ „ Ham.	Am.

Hier doet ze dus overal haar best mijn woord te zeggen.

Zeg eens <i>Eend</i> .	Ti.
------------------------	-----

Hierbij kan aan nagedaan geluid natuurlijk niet gedacht worden, want als ik de eenden roep om ze brood te geven, roep ik kwak, kwak.

Nu komen een reeks geluidsnabootsingen.

Zeg eens <i>Spoor</i> .	Tutu.
„ „ Hondje.	Waffa.
„ „ Haan.	Au!

Maar we hebben nog meer moois in onze mars.

Natuurlijk laat ik ze haar niet zoo zorgvuldig geschift nazeggen, als ik ze opschrijf. Ik gooi ze met opzet heelemaal door elkaar: Vader, hondje, kaas, eend.

Al wat op wielen rijdt is een jij—jij. (rij—rij).

Zeg eens Wagen.	jij—jij.
„ „ Tram.	jij—jij.
„ „ Fiets.	jij—jij.

Dit gestrooid door de andere woordjes heen.

Wat draait, is een dij—dij. (draai—draai.) Die twee klankjes houdt ze bijzonder lang vast.

De groote molen aan het Oostplein is een dij—dij.

De naaimachine is een dij—dij.

Mijn spinnewiel is een dij—dij.

Zeg eens Molen	dij—dij.
„ „ Wiel	dij—dij.

Soms tracht ik haar vertaling weer in 't origineel terug te brengen en blijf op één woord aanhouden.

Toe, zeg nu eens Molen. Mo—len.

Jawel!

Dij—dij!

TWINTIGMAANDSCHE GRAMMATICATA.

Mijn dochter en ik converseeren graag samen, zoo i den namiddag, als de beenen moe worden.

Dan zit ze op mijn schoot voor 't raam, en moet ik van alles en nog wat vertellen van de voorbijgaande menschen en dieren. Als ik een poosje te lang naar haar zin zwijg, peutert ze mijn lippen met haar vingertje open.

De conversatie wordt altijd besloten met een heele rij woordjes, die ze moet nazeggen.

Jaren geleden heeft er eens in School en Leven een artikel gestaan over twee kinderen, die er een geheel eigen taaltje op nahielden. Met elkaar spraken ze geheel onverstaanbaar voor anderen. De volwassenen merkten

Alles wat brandt of branden kan, is een fee—fee. Een lamp, een kachel, kaarsen, het theelichtje. Ook alles wat er mee in verband staat: het vuurscherm, de perder, het blik om de asch te verzamelen.

„Luister nu eens goed. Zeg eens lamp —.” fee—fee!
„Haal eens een kaars voor moeder? Wat moet je halen?”
fee—fee!

Zaterdag moet ze mee helpen werken. Met den fuf (spens) en de „zeem”.

Vraag maar: Moeder, mag ik de spens en zeem?

Mama? ta? fuf? zeem?

Enfin, hinderen doet het niet. Het zal wel overgaan op zijn tijd.

NANNIE VAN WEHL.